

Злата. Балбути хора, дѣ ще имъ привираща: то тамъ иска дилекатни крака.

Димитр. Тѣ бѣхъ сѣщи карикатури. (*на Марійка*) Браво, Марійке, ти отъ сичкитѣ най-добръ игра.

Марійка. Да чуй майка ми, ще ми са сърди.

Димитр. Ти пакъ съсъ майка си. Остави я на стърна.

Злата. (*на Димитрака*) Ами азъ какъ ти са видѣхъ.

Димитр. Не та пригледахъ.

Злата. (*на Маргаридя*) Я слушай, *мушу Маргавридесъ*, нашъ Димитраки не ма прегледалъ на играта, твоя милость видѣ ли ма?

Маргар. Да, *мадам* Злата, много добръ дансувате, като една *демуазела*.

Злата. (*ухилено*) На ли? — споредъ цивилизацията.

Марійка. Цивилизацията, сѣкамъ, не състои само въ игритѣ и модитѣ: при тѣхъ трѣба и други знанія, които просвѣщаватъ и образоватъ ума.

Димитр. Остави сега тѣзи дървена философія. Искашъ ли да бъдешъ цивилизована *демуазела*, изучи сичкитѣ европейски игри, научи и францушки, и като знашъ да са носишъ по модата, ти си сѣща Европейка, сѣща Французойка.

Злата. Сега нашъ Димитраки е сѣщъ французинъ. На ли?

Маргар. То са знай.

Димитр. Да знайж, че има (*показва съ прѣста си*) тодкози месо българско у мене; отръзвамъ го и го хвърлямъ на кучета.

Маргар. Браво, *Деметриосъ*.

Марійка. Не е добръ, господине, да са отказва човѣкъ отъ рода си, както и отъ вѣрата си.

Димитр. Кой ли ти пита днесъ за вѣра? За рода... човѣкъ е свободенъ, какъвто ще, такъвъ са казва, стига да бѣде достоенъ за името на нея нація. Разумѣвашъ ли?

Анеа. Да, да, Марійке, багю е Французинъ.

Марійка. (*съ подсмихъ*) Може.

Злата. Баща ви да бѣше вранцузинъ, како добръ шаше да бѣде — шаше да ми хване двѣ три хизмикерки, на азъ шяхъ да си гледамъ рахатя. На ли тѣй, *мушу Маргавридесъ*.

Маргар. Да, да!

Димитр. Тѣй Марійке, тѣй; ти гледай да са цивилизувашъ, на сѣтнѣ да можъ да са откажешъ отъ Българщината; защото на свѣта нѣма по-просто нѣщо отъ *Българката и отъ българската поезія*.